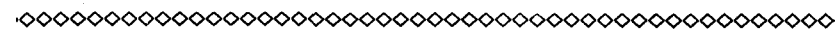

Bymarka hører byen til, og har gjort det siden Olav Trygvasons tid. Allikevel, beboerne på de gårdene i marka som soknet naturlig til hverandre, dannet sitt eget landsens samfunn. De hadde felles interesser og felles gleder, og forholdet var fredelig og godt mellom dem.

Ofte kom de også sammen til selskkelig hygge, især i julen. Da kjørte de med slede og hest gårdimellom, og det var høyt under bjelketaket når det bar løs med sang og leker og alskens julemoro. Mangen rev som snuste rundt novene i glitrende kalde juledagskvelder, ble nok skremt av styret fra glade selskaper i Bymarkstuene den gangen....

Om somrene foregikk mye av søndagshyggen utendørs, rundt kaffebord i idylliske lunder. På Tunga gård står det ennå noen balsamtrær igjen i hagen fra en svunnet tid, der er det også en haug som kaltes «pons-haugen».

Karene samlet seg rundt punsjen, og mange er nok de saftige skrøner som der er servert gjennom tiden. Like til for få år siden sto det et steinbord der, med bordplaten veltet i graset. La oss tro at den hadde føket av en gang, i stormlatteren etter en umåtelig historie....

UNG - GUTTEN OG NATUREN

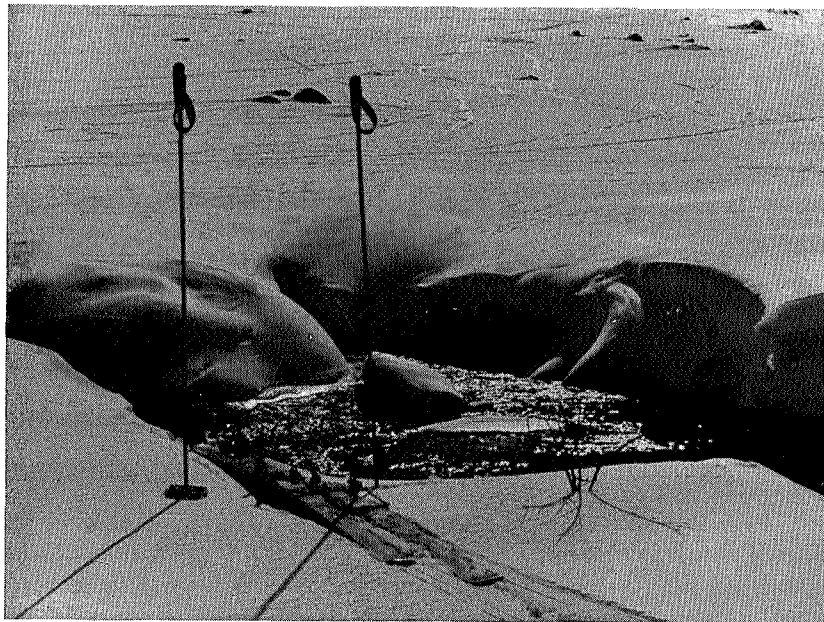
Av Reidar Jørgensen

Rekrutteringen av fjellvandrerskaren er et spørsmål som opptar sterkt alle som arbeider med turistforeninger. Når vi vandrer våre turer i fjellet, er vi selvsagt glade for å møte vandrere, enten de hører med til «middelalderen» eller andre aldre, men spesielt gledes vi over å treffe den *unge garde*. Mye blir gjort for å vekke interessen hos de yngste for fjell og skog og natur, men det lar seg ikke nekte at det viktigste arbeide her gjøres av far og mor. Og kan foreldrene få vekket interessen hos barna for naturen og friluftslivet, har de oppfylt en viktig del av det ansvar som følger med foreldreverdigheten. For foreldre som selv er friluftsmennesker og har forståelse av de rike gleder livet i naturen gir, faller oppgaven lett og selvfølgelig. Andre som står mere passiv overfor friluftslivet, plikter like fullt å gi sine barn sjansen til å oppleve de gleder som dette frie liv i skog og fjell gir.

Da vi hadde årseksamen i norsk stil ved Gerhard Schønings skole i sommer, fikk elevene i 1. realskoleklasse (ca. 15 år gamle) følgende oppgave: «Fortell om de sommerfornøyelser du setter mest pris på.» Jeg fikk snusen i en stil som skulle være særlig god, og da jeg hadde lest den, fant jeg ut at den fortjente en plass i vår kjære årbok. Av flere grunner: For det første leser vi alle med glede naturskildringer når de er godt skrevet. For det annet er det interessant å oppdage at en 15 åring allerede har levet så meget

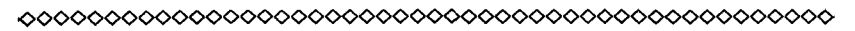
i pakt med naturen og har fornemmet så meget naturglede. For det tredje er det vederkvegende i våre dager å oppdage at for en 15 åring finnes det dog andre fornøyer enn rock, radio, film, scooter etc.

På neste side finner vi 15-åringen *Dagfinn Rians* sommerfor-
nøyer — slik han drømte om dem ved eksamensbordet som-
meren 1957:

Rast ved kulpen

Kjell Hamar

FORTELL OM DE SOMMER- FORNØYELSER DU SETTER MEST PRIS PÅ

Av Dagfinn Rian

Helt fra jeg var ganske liten, kan jeg huske at far hver vår har spurt oss hvor vi helst ville tilbringe sommerferien, og svaret har alltid vært det samme: «Ved Grønsjøen!» Hendte det så at far eller mor likevel kunne foreslå et annet sted, var det aktuelle spørsmål straks dette: «Går det an å fiske der? Kan vi ro? Finnes det setrer i nærheten?»

Slik lød spørsmålet i år også, for ingen av oss guttene kan lenger tenke oss en sommer uten sprudlende fjellberker, mørke, tause skoger og værslitte seterbuer på grønne voller utover de grå heiene.

Her kan vi gå lange turer over fjell og myr, bli kjent med naturen og samle nye krefter til slitet og maset i en trist og larmende by. Ikke noe kan vel gi slik sjelebot som det å stå oppe i lia og se på at solstrålene bryter over de kanskje enda snødekte fjella i øst. Det er som et nytt pust av liv sitrer gjennom en når en ser det rødgygne skjæret over myrer og blålige fjell, og når et flam-mende fargespill danser over blinkende fjellvatn innover vidda.

Når morgenbrisen litt senere stryker lett og sval over værharde fjell og doggvåte setervoller, da treffer du oss nede på bredden av et vatn. Her kan en stå i timevis og la sluken suse ut over blinkende småkrusninger, mens bølgene med en sakte, litt vemodig melodi